

Khoảng Cách 9000 Fan

Contents

Khoảng Cách 9000 Fan	1
1. Chương 1: Thượng Thiên	1
2. Chương 2: Trung Thiên	4
3. Chương 3: Hạ Thiên	5
4. Chương 4: Hoàn Kết Thiên (1)	10
5. Chương 5: Hoàn Kết Thiên (2)	12
6. Chương 6: Hoàn Kết Thiên (3)	14
7. Chương 7: Hoàn Kết Thiên (4)	15
8. Chương 8: Đặc Điểm Nho Nhỏ	16
9. Chương 9: Mê Người Tiểu Phiên Ngoại	17

Khoảng Cách 9000 Fan

Giới thiệu

Editor: Tiểu Diệp Thảo
Thể loại: đoản thiên đam mỹ hiện đại, võng phối đến đời thực, thăm mền ẩm áp bình dị nhẹ nhàng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khoang-cach-9000-fan>

1. Chương 1: Thượng Thiên

Part1

Ngư Hoàn Thô Diện không phải một món mì phở, mà là tên người, nói đúng ra là ID võng phối của Đinh Hiểu Bắc.

Đặt tên này không phải bởi vì Đinh Hiểu Bắc có mối thâm tình hậu nghị gì với con heo McDull có chút tiện lợi có chút xú để thương nọ, mà là bởi vì năm 2008 Z tiên sinh phát cái vi bác đầu tiên, chỉ có bốn chữ: ngư hoàn thô diện.

Z tiên sinh là đại thần của võng phối quyền, trình độ đã là đồ đến phát tím nhất hô bá ứng.

Đinh Hiểu Bắc là fan của Z tiên sinh, còn là loại hình được người ta gọi là NC tử trung fan trên võng lộ.

Kịch của Z tiên sinh, phiên xướng của Z tiên sinh, thu âm chúc mừng sinh nhật bạn bè của Z tiên sinh, tất cả âm tần mà Z tiên sinh phát thanh Đinh Hiểu Bắc đều có đủ trong folder máy vi tính, còn phân loại đúng thời gian sắp xếp chỉnh chỉnh tề tề.

Nhưng trên thực tế, Đinh Hiểu Bắc không chỉ là fan của Z tiên sinh thôi đâu, bản thân cậu ta cũng là một CV của đoàn kịch truyền thanh Nguyên Thanh Nguyên Vị.

Ra mắt năm 2010, bắt đầu từ đầu năm 2011, tổng cộng Đinh Hiểu Bắc đã tham dự phối âm năm bộ kịch truyền thanh, hai phối hợp diễn, ba vai quần chúng.

Ngày 3 tháng 3 năm 2011, số lượng fan vi bác của Z tiên sinh là 9299, mà vi bác của Đinh Hiểu Bắc, chỉ có 299 người theo.

Ở giữa bọn họ, khoảng cách trọn vẹn 9000 fan.

Đinh Hiểu Bắc thâm hạ quyết tâm, đợi lúc chính mình cũng có 9000 fan, sẽ đi thổ lộ với Z tiên sinh. Nói mình thích anh ta thật lâu, thật lâu.

Part 2

Có lẽ bạn sẽ buồn bực, rõ ràng điều kiện âm thanh của Đinh Hiểu Bắc không tệ, mà tại sao đã vào quyền gần hai năm lại vẫn không có tác phẩm nào lên được đài.

Vấn đề này hỏi mười đạo diễn, bạn sẽ nhận được mười câu trả lời giống nhau như đúc: kịch cảm quá kém.

Dù cho trong kịch cần khả ái thụ nguyên khí thụ thoại lao thụ hay là khổ tình thụ, bản thử giọng mà Đinh Hiểu Bắc nộp tới luôn luôn chỉ có một loại tâm tình, chính là đậm mạc. Đậm mạc, giống như chỉ là đối diện máy vi tính đọc một lượt lời kịch, không có nửa điểm tâm tình lên xuống.

Mặc kệ được pia bao nhiêu lần, vẫn như cũ không chút hiệu quả. Vì thế, càng ngày càng có nhiều tổ kịch đánh dấu Đinh Hiểu Bắc thành cự tuyệt vắng lai hộ.

Có thể bạn lại sẽ hỏi, đoàn kịch truyền thanh Nguyên Thanh Nguyên Vị thế nào còn giữ cục đá cứng Đinh Hiểu Bắc mãi chi? Đáp án rất đơn giản, bởi vì nữ sinh sáng lập đoàn kịch truyền thanh Nguyên Thanh Nguyên Vị, là chị họ Đinh Hiểu Bắc, Trần Nghi Tĩnh.

Bạn xem, quan hệ họ đi cửa sau rất tiện lợi, ở bất cứ cái quyền nào cũng đi thông cả.

Đương nhiên, có quan hệ thì có quan hệ, làm một trưởng đoàn, Trần Nghi Tĩnh cũng không dám nện bằng hiệu của Nguyên Thanh Nguyên Vị, cho nên thường thì nhiều nhất chỉ có thể an bài cho Đinh Hiểu Bắc vai trò bên dưới nam số ba, tốt nhất là lời kịch không nhiều lắm, hoặc là căn bản không đòi hỏi biểu hiện quá nhiều.

Vai trò như vậy là khả ngộ nhi bất khả cầu, cơ hội Đinh Hiểu Bắc được người nghe phát hiện cũng tự nhiên sẽ ít càng thêm ít.

Đinh Hiểu Bắc có chút ưu sầu 45°, nhưng nguyên nhân cậu ta ưu sầu cũng không phải kịch cảm kém cỏi của mình hay là không có một tác phẩm nhất pháo nhi hồng nào, cậu ta chỉ là cảm thấy với cái tốc độ một tháng thêm năm fan kiểu này, đại khái chỉ ít phải một trăm năm mươi năm mới có thể đuổi theo bước chân đại thần.

150 năm. Dù cho Đinh Hiểu Bắc ngủ sớm dậy sớm cai thuốc kiêng rượu ngày đi năm nghìn dặm, chắc cũng sống không được đến lúc đó.

Part 3

Cầu thủ vận vào tháng 8 năm 2011 đã hưng hăng, hưng hăng nện đến trên đầu Đinh Hiểu Bắc.

Có một bộ đam mỹ tiểu thuyết cổ phong nhân khí cực vượng muốn cải biên thành kịch truyền thanh, CP ghép đôi là ngoan độc đế vương công vs lãnh tình thần tử thụ.

Công âm không phụ sự mong đợi của mọi người rơi xuống đầu Z tiên sinh kỹ thuật diễn xuất hơn người khí chất mười phần, mà thụ âm tìm kiếm đã lâu trái lại một mực không định ra được.

Đinh Hiểu Bắc cắn răng, âm thầm gõ cửa chị họ Trần Nghi Tĩnh.

Leng Keng Leng Keng: Chị, người kế hoạch bộ kịch “Trục dạ” đó có phải bạn chị không?

Tiểu Tĩnh không yêu Đại Hùng: Đúng vậy. Làm sao?

Leng Keng Leng Keng: Chị có thể giúp em nói với chị ấy một chút không, em muốn thử vai chủ dịch thụ.

Tiểu Tình không yêu Đại Hùng: A? Cậu nói, muốn xứng Thần Dạ?!

Leng Keng Leng Keng: Ừn. Em muốn xứng.

Tiểu Tình không yêu Đại Hùng: Ừm, được rồi, chị giúp cậu tranh thủ tranh thủ. Chẳng qua cậu em à, có thể chớp đến hay không còn phải xem vận may của cậu đó. (ôm một cái)

Leng Keng Leng Keng: Dạ.

Không biết Trần Nghi Tĩnh nói thế nào với cô em kế hoạch kia, thế nhưng tối hôm sau cô nàng đã thêm cậu bạn Đinh Hiểu Bắc vào, còn muốn Đinh Hiểu Bắc thu một phần thử giọng giao cho mình.

Đinh Hiểu Bắc không bỏ lỡ một giây nào, lập tức thu lời kịch mà vài ngày trước đã tập thu vô số lần rồi gửi qua, một đến hai đi dùng không đến thời gian mười phút.

Nửa giờ sau, Đinh Hiểu Bắc được mời vào nhóm kịch “Trục dạ”, trong một đêm, cá chép hóa rồng, trở thành vai nam chính bộ kịch bom tấn trong tương lai.

Trong nhóm kịch nhân số không nhiều lắm này, Đinh Hiểu Bắc cơ hồ là vừa liếc mắt đã nhìn thấy cái tên QQ gọi Z tiên sinh.

Này, Z tiên sinh.

Đinh Hiểu Bắc ở trong lòng, lặng lẽ chào cái avatar đen kịt nọ.

Part 4

Tuy rằng vào cùng một nhóm kịch, nhưng Đinh Hiểu Bắc và Z tiên sinh vẫn như cũ không có bất kì giao lưu nào. Z tiên sinh thậm chí chưa từng nghe qua tên CV có ID gọi là Ngư Hoàn Thô Điện, cũng không biết người mỗi ngày cùng vài trăm fan điên cuồng đoạt số pha vi bác của mình nọ chính là Đinh Hiểu Bắc.

Nhưng những điều đó cũng không gây trở ngại gì cho tâm tình vô cùng kích động hân hoan của Đinh Hiểu Bắc khi ghi âm. Ghi âm thậm chí đánh bại ăn cơm đi ngủ, trở thành sở thích hàng đầu trong cuộc sống của Đinh Hiểu Bắc.

Nhưng cuộc đời đương nhiên sẽ không thuận buồm xuôi gió như vậy.

Tuy rằng ba câu thử giọng của Đinh Hiểu Bắc khiến kịch tổ kinh diễm một phát nhất chuy định âm, nhưng khi thực sự bắt đầu thu kịch, kịch cảm kém cỏi của Đinh Hiểu Bắc cứ từng chút từng chút bại lộ ra.

Thần Dạ trong tiểu thuyết tuy rằng lãnh thanh quả ngôn, nhưng cũng không phải là không có tâm tình, trên thực tế muốn thể hiện được những chuyển biến tình cảm của một người như vậy càng cần kỹ thuật diễn xuất tinh tế hơn làm cơ sở. Đây vừa vặn là khâu yếu kém nhất của Đinh Hiểu Bắc.

Cô em kế hoạch ngại vì giao tình với Trần Nghi Tĩnh và các loại nguyên nhân khác, cũng không dễ nói một câu thay người, chỉ có thể làm cho biểu hiện của Đinh Hiểu Bắc không đến mức quá kém thông qua vài lần pia kịch và phản âm.

Nhưng hai tháng sau giới thiệu kịch phát hành, mọi người trong diễn đàn ra sức phát thiếp, vẫn có rất nhiều người không hẹn mà cùng chỉ ra CV Thần Dạ không phù hợp.

Làm cái gì a tên thụ âm kia, trả cho bọn tui thanh lãnh cao ngạo băng sơn mỹ nhân Dạ!!! ———— lâu 1001

Lâu trên + 10086. Thụ âm tìm đâu ra zậy, giọng không tệ, nhưng kịch cảm này thì quá kém đó! ———— lâu 1002

Vậy mà còn có kịch tổ để Ngư Hoàn Thô Điện đồng học chủ dịch, mắc cười quá đi. Chẳng lẽ không biết rằng sỏ mụ Cá Viên là “ông hoàng kịch cảm” trứ danh sao? ———— lâu 1008

Hảo thanh âm xứng lạn kịch cảm, cũng quá vi hòa rồi đó hu hu hu. ———— lâu 1111

...

Đinh Hiểu Bắc đọc hết từ đầu tới đuôi, cũng không có phản ứng lớn gì, chỉ là gặm hết quả táo trong tay, khoắc một cái mã giáp để lại một câu phía dưới: Z tiên sinh xứng thật tốt, Z tiên sinh nỗ lực lên, cố vũ anh.

Part 5

Phát kịch phong ba còn chưa dẹp tan, sáng sớm hôm sau một cái thiệp mới lại khiến diễn đàn nổ tung nổi.

“Xem thiệp sát vách có cảm giác, để chúng ta đến tám một tám cái mục gốc CV nào đó dùng quy tắc ngầm mà thượng vị đi!”

Người phát thiệp dùng ngôn ngữ lão luyện miêu tả vô cùng tỉ mỉ tình hình CV kia đã thông qua quan hệ gia nhập tổ đoàn nào đó như thế nào, rồi đã nhờ đỡ đoạt lấy chủ dịch bộ kịch truyền thanh nào đó ra sao, tả đến mức khiến người thấy thân lâm kỳ cảnh, tuy rằng không chỉ tên không nói họ, nhưng mà người sáng suốt vừa nhìn thì biết ngay kẻ được nói đến chính là Đinh Hiểu Bắc với kịch cảm tệ hại, cũng chính là Ngư Hoàn Tho Diện kia.

Cái thiệp mới phát này, không đến thời gian nửa ngày đã tăng hơn mười trang, cao cao treo ở top trang đầu, nhất lộ phiêu hồng.

Ngư Hoàn Tho Diện – cái tên cơ hồ rất ít được nhắc tới hay nhớ nổi kia, lần này xem như là triệt để phát hỏa một hồi, được đấm ở trụ sở nhục lịch sử.

Quần chúng vây xem giống như là bị Đinh Hiểu Bắc diệt rồi cửu tộc, mắng chửi ùn ùn kéo tới không lặn một câu, cuối cùng còn tới tập biểu thị muốn liên thủ chống lại kiểu cạnh tranh không chính đáng, trả lại cho vòng phối quyền một mảnh niết bàn.

Không biết là tố chất tâm lý quá mức cường đại hay là thế nào, Đinh Hiểu Bắc leo nguyên tòa lâu chỉ có một cảm giác, ngữ văn của mấy người này đều học thật tốt, bản thân mặc cảm.

Sau đó Đinh Hiểu Bắc uống ừng ực ừng ực mấy ngụm nước, rồi lặn đi thu âm thơ cho kỳ thứ nhất của tập đầu tiên.

Thu xong, Đinh Hiểu Bắc mở vi bác theo thói quen.

Mười phút sau, Đinh Hiểu Bắc nhìn thấy một cái vi bác mới nhất mà Z tiên sinh phát.

Là một cái vi bác trích dẫn, nội dung rất đơn giản —— Chống lại cạnh tranh không chính đáng trong vòng phối quyền, người người có trách nhiệm.

Nửa giờ sau, Đinh Hiểu Bắc âm thầm gõ cửa người kế hoạch, chủ động đề nghị đổi mình đi, cũng rời khỏi đoàn kịch ngay sau đó.

Một giờ sau, Đinh Hiểu Bắc rời khỏi đoàn kịch truyền thanh Nguyên Thanh Nguyên Vị, gạch tên khỏi địa chỉ vi bác chỉ có 330 fan nọ.

Part 6

Trụ sở vòng phối quyền đại thần, người mới xuất hiện lớp lớp, không bao lâu mọi người đã quên mất chuyện một CV gọi là Ngư Hoàn Tho Diện bởi vì không cạnh tranh chính đáng mà chật vật lùi quyền.

Ngày 1 tháng 1 năm 2012, vi bác fan của Z tiên sinh vượt qua 10000, mà fan vi bác của Ngư Hoàn Tho Diện đã vĩnh viễn không có khả năng vượt qua 330.

Ở giữa bọn họ, khoảng cách gần nhất, cũng trọn vẹn 9000 fan.

Đinh Hiểu Bắc không có ngày chạm đến được 9000 fan rồi, cũng không có cách nào nói một câu với người kia, tôi thích anh, Z tiên sinh.

2. Chương 2: Trung Thiên

Part 7

Trong lòng Trần Nghi Tĩnh có một bí mật nho nhỏ, nhưng cô đã hứa không nói với bất cứ ai.

Trần Nghi Tĩnh có một cậu em trai rất hiền lành đáng yêu, thế nhưng bất hạnh thay, cậu em trai nọ bị một loại bệnh lạ lùng, có phần khó hiểu, gọi là mặt than. Ấy, không cần hiểu lắm, đó cũng không phải ý mà chúng ta thường nhắc lúc nói đùa, nó thật sự là một loại bệnh. Tên khoa học gọi là tê liệt thần kinh mặt, hay gọi là Bells palsy, một loại bệnh thường thấy có điểm đặc thù chủ chốt là công năng vận động của cơ điều khiển biểu tình trên mặt bị cản trở.

Sau khi bị bệnh, ngay cả những cử động cơ bản nhất như nâng mi, phồng má hoặc là bĩu môi em trai đều không thể làm. Nhiều nhất, chỉ còn có hơi vểnh môi, thần sắc khuôn mặt không một biểu tình.

Mợ đưa em trai đi khám rất nhiều bác sĩ, nhưng vẫn luôn không nhận được nhiều hiệu quả khả quan.

Năm mười chín tuổi, em trai thích một đàn anh cùng trường, gọi Liêu Hiên.

Có người nói nam sinh ấy mặt mày anh tuấn, nụ cười hòa nhã. Cả khi nói chuyện trong ánh mắt dường như cũng mang theo ý cười nhè nhẹ, vẻ ngoài rất “tỏa nắng”.

Em trai rất thích cậu ta, rất thích. Vô cùng vô cùng vô cùng thích.

Càng thích, càng không dám đến gần.

Cậu sợ đến gần quá thì bản thân sẽ không kềm lòng được cố sức nâng cơ mặt không có cảm giác lên, nỗ lực làm ra biểu tình đang cười. Như vậy nhất định rất khó nhìn, em trai cảm thấy.

Sau đó trong một lần tình cờ, em trai nghe được phối âm kịch truyền thanh của đàn anh nọ, biết cậu ta không chỉ là CV đại thần, mà tính hướng dường như cũng có chút đặc biệt.

Em trai bắt đầu sưu tầm từng bộ kịch của cậu ta, mỗi bài hát, mỗi đoạn âm tần. Cũng cố lấy dũng khí gia nhập phối âm quyền.

Em trai nói nhỏ với cô, chị, em nghĩ rồi, đợi đến khi em cũng có 9000 fan như anh ấy, em sẽ thổ lộ với anh ấy, chị thấy có được không.

9000 fan, không phải hư vinh cũng không phải nông cạn, Trần Nghi Tĩnh biết, đó là em trai dặt cho bản thân một giấc mộng đẹp không dễ dàng thực hiện, nhưng lại cũng không đành lòng bỏ cuộc.

Vậy mà hiện thực luôn không thể chiều theo lòng người. Chuyện sau đó cũng không hề tốt đẹp như trong ảo tưởng.

Ngày mà em trai rời khỏi vòng phối quyền, học trưởng Liêu Hiên có ID gọi là Z tiên sinh cũng cùng lúc trích dẫn một cái vi bác chống lại CV ‘Ngư Hoàn Thô Diện’.

Khoảng cách 9000 fan, cuối cùng trở thành không gian gần nhau nhất, giữa họ.

Như thế gần, lại, như thế xa.

3. Chương 3: Hạ Thiên

Part 8

Nếu như người cũng chia ba bảy loại, vậy Liêu Hiên tuyệt đối thuộc loại ở đỉnh kim tự tháp.

Tướng mạo tốt năng lực mạnh, cười khéo, khoan dung độ lượng. Đây là đánh giá mà những người xung quanh dành cho Liêu Hiên, vô luận nam nữ.

Bắt đầu từ năm nhất đã bộc lộ tài năng ở hội học sinh và hoạt động đoàn hội, kết thúc học kỳ đầu tiên đã được hầu hết người trong khoa quen mặt.

“Ồ, Liêu Hiên ấy à, tân sinh năm nhất chứ gì, người rất đẹp trai rất xuất sắc.”

Hoặc là ——

“A a a hôm nay tớ nhìn thấy Liêu Hiên và một nữ sinh cùng sóng vai đi, các cậu nói hai người họ có phải “như vậy” hay không a? Ai, trái tim bé bỏng của tớ...”

...

Năm hai, nhiệm kỳ mới của hội học sinh, hội trưởng nhiệm kì trước chỉ đích danh Liêu Hiên tiếp quản, nhưng cuối cùng Liêu Hiên vẫn lựa chọn chức vụ bộ trưởng ngoại liên bộ của hội Ái Tâm, gác lại danh hiệu hội trưởng hội học sinh hô phong hoán vũ.

So với ở hội học sinh, Liêu Hiên cảm thấy nhân lúc tuổi trẻ làm chút việc thiện đường như có ý nghĩa quan trọng hơn. Huầy, bạn xem, Liêu Hiên thực sự là một thanh niên tốt đặc biệt ưu tú đặc biệt có tư tưởng.

Có điều chẳng có ai là toàn vẹn cả, nhân vô thập toàn, người vô cùng vẻ vang như Liêu Hiên vẫn có một chút bí mật không thể nói để ở trong lòng, không tiện tiết lộ cho người khác.

Không phải tự ti mặc cảm, thật sự có chút chuyện, chung quy khó mà mở miệng.

Liêu Hiên trời sinh chính là người đồng tính luyến. Chuyên nghiệp một chút, biểu đạt bằng tiếng Anh, gọi là homosexuality.

Part 9

Bắt đầu năm hai, tân sinh quân huấn, Liêu Hiên cùng các bộ trưởng hội Ái Tâm đội lên mặt trời chói chang nóng cháy bầy một cái sập trong vườn trường —— nạp người mới.

Có lẽ vì đã mang danh hiệu một trong tam đại đoàn hội của vườn trường, cũng có lẽ là bởi vì nguyên nhân khác, trong một buổi sáng người đến báo danh nối liền không dứt, vượt xa lác dạn kiến của mọi người.

Đến giữa trưa khi sắp dọn sập, có một nam sinh mang mũ lính quân huấn ngậm cái bánh bao nhân thịt đã cắn phân nửa chạy tới, muốn báo danh với Liêu Hiên lúc này đang chép lại danh sách.

Liêu Hiên còn chưa kịp giải thích nội dung cho tân sinh nọ một chút, đã thấy cậu ta xoạt xoạt viết lên giấy tên tuổi và cách liên hệ, rồi vội vã chạy xa.

Sau đó Liêu Hiên mới biết được, giữa trưa mười hai giờ hôm đó ký túc xá kiểm tra nội vụ, mà nam sinh lơ mơ mặc đồ lính kia trước khi ra ngoài đã mặc quần áo luôn lên trên giường.

Hai ngày sau, hội Ái Tâm tiến hành phỏng vấn. Người xếp hàng ở ngoại liên bộ chỗ Liêu Hiên khá là náo nhiệt.

Lúc sắp mười giờ, một nam sinh đứng trước mặt Liêu Hiên.

“Em gọi Đinh Hiểu Bắc, lớp 9 hóa học học viện hóa chất hệ vật liệu hóa học.”

Liêu Hiên ngây ra, sau đó ngẩng đầu cười cười: “Xin chào. Mời ngồi.”

“Xin hỏi cậu vì sao muốn gia nhập hội Ái Tâm?” Đây là một câu hỏi thông thường.

“... Ừm, trong nhà em nuôi bốn con mèo, không, thực ra thì có hai con là mẹ em nhặt ở ven đường. Em rất thích động vật nhỏ.” Nam sinh mặt không biểu tình, nhưng nói chuyện lại rất nghiêm túc, “Em muốn hiến ái tâm.”

“Vậy cậu có sở trường gì đặc biệt chứ? A, đương nhiên cái này không phải bắt buộc, bọn anh chỉ muốn biết rõ một chút.” Liêu Hiên cười rất là ôn hòa.

Đinh Hiểu Bắc nghiêng đầu nghiêm túc nghĩ tròn một hồi, sau đó quay qua: “Em biết hát, có tính không?”

“Tính chứ, nào hai câu!” Nữ sinh bên cạnh Liêu Hiên cười cười nhìn, nói chen vào.

Đinh Hiểu Bắc nuốt ngụm nước miếng, sau đó bắt đầu hát “Quân trung lục hoa” vừa học được hai ngày trước.

Đinh Hiểu Bắc mặt không biểu tình không mang chút thăng trầm hát mười câu ca từ, lạc điệu tám câu rưỡi, còn có một câu quên mất từ.

Sau khi Đinh Hiểu Bắc hát xong, Liêu Hiên bỏ bút xuống, ngẩng đầu nói: “Được rồi, số liên hệ của cậu là 138xxxxxxx ha? Mời trở về đội thông tri, nếu có tin tức bọn anh sẽ liên hệ cậu.”

“Cảm ơn.” Đinh Hiểu Bắc nhẹ nhàng cúi mình chào, sau đó xoay người rời khỏi.

Đinh Hiểu Bắc đi rồi, nữ sinh bên cạnh Liêu Hiên không nhin được mở miệng.

“Ê, cậu có cảm thấy cái người nọ, chỗ này có chút vấn đề không?” Nữ sinh chỉ chỉ đầu mình, nói nhỏ.

Liêu Hiên bất đắc dĩ cười cười: “Đừng đùa như vậy, không tốt đối với người ta.”

“Hê hê nói đùa nói đùa, chẳng qua vừa lúc này lúc cậu ta hát tớ thiếu chút nữa là nhin cười chết rồi, vậy... mà cũng gọi biết hát? Mẹ ơi thế giới quan của tôi!”

Liêu Hiên chỉ là nghiêm túc viết viết, cũng không nói thêm cái gì.

“Ê, cậu không định nhận cậu ta đấy chứ? Các cậu thế nhưng ngoại liên bộ đấy, đến lúc đó ra ngoài xin tài trợ, mang theo người như thế, ờ, anh chàng đậm mực, không tốt lắm đâu?” Nữ sinh nhin xuống, rốt cuộc không nói ra khỏi miệng cái tính từ làm tổn thương người.

Liêu Hiên dừng bút suy nghĩ một chút, cảm thấy dường như điều đối phương nói quả thực cũng hơi có lý, thế là cúi đầu, dừng một chút, vẫn là vẽ cái dấu X nho nhỏ chỗ tên Đinh Hiểu Bắc.

Part 10

Một tuần sau. Nam sinh cao to tên Lí Uy ở ký túc xá của Đinh Hiểu Bắc nhận được tin nhắn trúng tuyển từ hội Ái Tâm.

Đinh Hiểu Bắc đang ngồi máy quân hàm ở đầu giường vội vã lấy điện thoại di động của mình nhìn xem, nhưng không có bất kì động tĩnh gì.

Mười phút.

Hai mươi phút.

Một tiếng trôi qua. Điện thoại di động của Đinh Hiểu Bắc vẫn không nhúc nhích cứ như là bị chết máy rồi. Không có tin nhắn, càng không có cuộc gọi.

Đinh Hiểu Bắc ngẩng đầu nhìn Lí Uy: “Tớ có thể là viết sai số di động rồi. Lí Uy, đợi đến lễ họp mặt tớ với cậu cùng đi qua đó.”

Lễ họp mặt hôm đó ánh nắng vừa xinh, Đinh Hiểu Bắc cùng Lí Uy đến ngoài phòng học 6111 khu sáu, phát hiện ngoài cửa có rất nhiều người đang đứng đợi.

Thì ra hôm nay không chỉ là ngoại liên bộ, mà là hoạt động gặp mặt của nguyên cả hội Ái Tâm. Đinh Hiểu Bắc nhìn thấy có người ôm một chồng lớn T-shirt màu trắng in huy hiệu hội Ái Tâm đi vào đi ra.

Người của bộ tuyên truyền đi ra, người của bộ kế hoạch đi vào.

Đợi sau khi người của bộ kế hoạch đi ra, Đinh Hiểu Bắc nhìn thấy học trưởng Liêu Hiên đứng ở ngoài cửa, trong tay cầm một tờ danh sách, hần nói: “Sau khi tôi điểm danh, đến tên ai người đó đi vào.”

“Tô Lượng.”

“Đến.”

“Trần Gia Gia “

“Đến.”

“Lí Uy.”

“Có!”

“ ... ”

“ ... ”

“ ... ”

Đinh Hiểu Bắc nghe danh sách rất dài, nhưng không hề nghe thấy tên mình. Đinh Hiểu Bắc nghĩ thì ra không phải mình viết sai số, mà là thực sự không trúng tuyển.

Đợi mọi người đi vào hết, cậu ta nhìn thấy Liêu Hiên vừa lúc cũng nhìn mình, người nọ ngẩn người sau đó khẽ cười cười: “Cậu —— “

“Ừm, em qua đây cùng với bạn kí túc xá.” Đinh Hiểu Bắc dựa sát vào gần bức tường phía sau, mặt không biểu tình nói vậy.

“Ừm, ừ.”

Liêu Hiên vào phòng, sau đó cửa đóng lại.

Đinh Hiểu Bắc đứng một góc gần tường, nghiêng đầu nhìn vào trong. Bên trong rất nhiều người, còn có cậu xá hữu cao to. Liêu Hiên đứng ở phía trước, cười nói cái gì đó, phía dưới bắt đầu vang lên tiếng vỗ tay.

Anh ấy thật giỏi giang, khuôn mặt cũng đẹp nữa. Đinh Hiểu Bắc vừa nhìn, vừa không khỏi âm thầm đánh giá.

Part 11

Lần thứ hai Liêu Hiên nhìn thấy Đinh Hiểu Bắc là trên khóa học thực nghiệm. Chọn cái khóa này, ngoại trừ học sinh vì có việc mà bỏ lỡ mất việc chọn khóa trong học kỳ trước như Liêu Hiên và vài người khác, còn lại tất cả đều là tân sinh năm nhất.

Vốn Liêu Hiên không có chú ý đến Đinh Hiểu Bắc, thế nhưng vài phút trước khi tan học, trong phòng học xảy ra sự cố hóa học không lớn không nhỏ. Có một nam sinh lơ mơ đã bắt thành linh ngã một cú trong lúc đang cầm cốc chứa nóng đầy hỗn hợp thuốc thử đi về chỗ ngồi, những chất lỏng đang phản ứng kia tung tóe cả vào trên quần áo cậu ta, cả mặt mũi. Quần áo chỉ bị đốt mấy cái lỗ, nhưng lông mày của nam sinh lại bị đốt cháy một góc không nhỏ.

Xung quanh bắt đầu có người nhỏ giọng ré lên, cũng bắt đầu có nam sinh thất đức đập bàn cười như điên, nhưng nam sinh nọ chỉ cúi đầu nhìn thoáng qua quần áo bị cháy hỏng, sau đó cẩn thận thu dọn cái cốc bị vỡ văng khắp nơi, từ đầu đến cuối ngay cả mi đầu cũng không nhú một phát.

Liêu Hiên nhớ lại, cái cậu bé không có biểu tình trên mặt đó, hình như gọi là, Đinh Hiểu Bắc.

Giống như phản ứng hoá học xảy ra, Liêu Hiên bắt đầu chú ý đến tân sinh năm nhất có chút xú đặc biệt cùng khóa thực nghiệm với mình.

Nói như thế nào nhỉ, người cơ hồ luôn là sẽ dễ dàng phát sinh lòng hiếu kỳ đối với một số sự vật mới mẻ, hoặc là người.

Liêu Hiên phát hiện học số của Đinh Hiểu Bắc là 0118, sai một số với học số của mình, 0218.

Liêu Hiên phát hiện Đinh Hiểu Bắc mỗi lần đi học đều ngồi ở dãy thứ ba sát cửa sổ bên phải, đã lâu đến mức giống như chỗ ngồi cố định vậy.

Liêu Hiên chú ý tới tốc độ làm thí nghiệm của Đinh Hiểu Bắc rất chậm, lại còn thường xuyên nhầm lẫn gặp kiểm biến lam là phenolphthalein hay là quỳ tím, một chút cũng không giống như người học hóa.

Đương nhiên điều làm cho Liêu Hiên bị ấn tượng sâu sắc nhất vẫn là trên mặt Đinh Hiểu Bắc quanh năm suốt tháng đều là cái vẻ đăm đăm đến không có bất kì biểu tình nào kia.

Nhớ tới trước đây Tôn Á Á đặt biệt hiệu “anh chàng đăm đăm” cho cậu, Liêu Hiên không khỏi nhẹ nhàng cười ra tiếng.

Part 12

Học kỳ sau của năm ba, hội Ái Tâm tiến hành một hoạt động đoàn hội thời hạn nhiều tuần tên là “Góc nắng trong vườn trường”. Tổ chức hiến máu, thăm viếng viện phúc lợi, điều hành toàn thành phố bảo vệ môi trường, còn có tri thức thi đua bảo vệ môi trường... các loại hạng mục đều có đủ.

Học sinh năm ba mà bắt đầu đình đờ bận rộn công khóa, năm hai cũng đã qua cái thời sảng khoái sung sức nhiệt huyết, chỉ có một đám nhóc năm nhất còn xoa tay nóng lòng thử sức, chờ mong sứ mệnh ái tâm quang vinh và thần thánh này.

Ngày đầu tiên của hoạt động, khi xếp hàng hiến máu, Liêu Hiên lại nhìn thấy bóng dáng Đinh Hiểu Bắc. Cậu ta mặc một chiếc T-shirt màu trắng, hoa văn chim hoà bình ở trên khiến Liêu Hiên nhớ tới bộ đồng phục in trái tim màu đỏ của hội Ái Tâm.

Đinh Hiểu Bắc đã hiến xong máu từ sớm, đứng dưới thái dương, đưa sữa cầm áo cho nhóm sinh viên hiến máu một người tiếp một người. Lúc này Liêu Hiên mới chú ý tới, trên cổ cậu ta treo băng tình nguyện viên.

Không biết chuyện gì xảy ra, Liêu Hiên đột nhiên nghĩ tới thật lâu trước đây có một cậu bé, mặt không biểu tình, nhưng vẻ mặt nghiêm túc nói “Em muốn hiến ái tâm”.

Liêu Hiên cảm thấy có chút đau lòng, nhưng chính hắn cũng không rõ vì sao.

Sau khi hoạt động hiến máu kết thúc, rốt cục Liêu Hiên không kèm lòng được đi tới bên cạnh Đinh Hiểu Bắc đang khom lưng thu dọn đồ.

“Này.” Hắn cười, nói như vậy.

“Tuần này hội Ái Tâm đang tiến hành hoạt động “Góc nắng trong vườn trường”, cậu có muốn không, cùng nhau tham gia?”

Hắn thấy Đinh Hiểu Bắc ngẩn người, sau đó gật đầu thật mạnh.

Part 13

Hoạt động đoàn hội bận rộn đến phong sinh thủy khởi, Liêu Hiên tuy có bớt thời gian phối âm đi nhưng cũng không hề qua loa chút nào.

Không sai, Liêu Hiên là phối âm viên tiếng Trung, đương nhiên không phải chính quy, nhưng trong cái gọi là vòng phối quyền, Z tiên sinh coi như là một cái tên khá “kêu”.

Kỹ thuật diễn xuất tốt, giọng tốt, hiệu suất cao, độ uyển chuyển tốt. Đây là đánh giá nhất trí mà fan và các kịch tổ lớn dành cho Z tiên sinh, cũng chính là Liêu Hiên.

Nhập quyền từ cuối năm 08, Liêu Hiên đã nhận không dưới ba mươi bộ kịch truyền thanh lớn nhỏ nhỏ, chủ dịch mười tám bộ, còn những cái khác như phối hợp diễn và vai quần chúng cũng có biểu hiện xuất sắc rất đáng ghi nhận.

Tháng 8 năm 2011 Liêu Hiên năm tư, có một bộ đam mỹ tiểu thuyết cổ phong nhân khí cực vượng muốn cải biên thành kịch truyền thanh, CP ghép đôi là ngoan độc đế vương công vs lãnh tình thần tử thụ.

Công âm không phụ sự mong đợi của mọi người rơi xuống đầu Z tiên sinh kỹ thuật diễn xuất hơn người khí chất mười phần, mà thụ âm, tìm kiếm một hồi lâu rồi rơi xuống trên người một CV không mấy tiếng tăm, gọi là “Ngư Hoàn Thô Diện”.

Ngày giới thiệu phát hành đó, Liêu Hiên nằm trên giường mang tai phone nghe MP3 chậm chậm truyền phát. Nghe đến phân nửa thì không khỏi nhú mày.

Background music rất tuyệt, kịch bản rất thu hút, hậu kỳ không thể bắt bẻ, nhưng, phối âm Thần Dạ trở thành thất bại lớn nhất của cả bộ kịch.

Thực ra giọng của người gọi Ngư Hoàn Thô Diện kia rất trong trẻo, hình như còn có chút cảm giác quen thuộc nói không rõ là nghe ở đâu, nhưng mà đặt vào trong kịch lại vì hòa lạ kì, giống như trong cổ họng tắc một cái xương cá vậy, nuốt không xong nôn ra không được.

Z tiên sinh có phần thất vọng, cảm thấy tổ kịch làm như vậy, có chút, vô trách nhiệm với thính giả.

Part 14

Kết quả ngày hôm sau, trên diễn đàn có một cái thiệp tên “Xem thiệp sát vách có cảm giác, để chúng ta đến tám một tám cái mục gốc CV nào đó dùng quy tắc ngầm mà thưởng vị đi!” giúp Z tiên sinh biết rõ rất nhiều nguyên do sự việc.

Tinh thần trọng nghĩa mười phần như Liêu Hiên cảm thấy rất giận, hẳn cảm thấy nam CV gọi Ngự Hoàn Tho Diện nọ, không xứng làm một CV hợp cách, không chỉ bởi vì kỹ thuật diễn xuất, càng bởi vì nhân phẩm.

Cho nên đến lúc trên vi bác có bạn bè phát vi bác chống cạnh tranh không công bình trong vòng phối quyền, Liêu Hiên cũng lần đầu tiên, phát loại vi bác tuyên ngôn mang theo hàm ý khiển trách kia.

Một tuần sau, nhiệm kỳ mới của hội Ái Tâm, một cô gái tóc ngắn tiếp quản Liêu Hiên, trở thành bộ trưởng ngoại liên bộ của hội Ái Tâm nhiệm kì sau.

Đêm hôm đó, Liêu Hiên gửi tin nhắn cho nhóm mười hai người kì trước, mời mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm chia tay vui vẻ.

Đồng thời, Liêu Hiên cũng gửi tin nhắn cho nam sinh tên Đinh Hiểu Bắc trong điện thoại di động, mời cậu ta cùng đến tham dự bữa tiệc này, để cảm ơn cậu từ lâu như vậy tới nay đã làm ngoại viện vô điều kiện cho hội Ái Tâm.

Kỳ thực đó là một cái cớ, Liêu Hiên biết. Hẳn chính là muốn nhân cơ hội này mời cậu nhóc nọ ăn bữa cơm, ừm, có lẽ còn có thể tiến thêm một bước kết nối cảm tình một phát cũng nói không chừng.

Đêm đó, tất cả mọi người đều đến đông đủ. Duy chỉ thiếu Đinh Hiểu Bắc.

Tin nhắn Liêu Hiên gửi đi, chỉ nhận được một hồi đáp “Thật có lỗi học trưởng, em có việc về nhà rồi. Chúc mọi người chơi vui vẻ”.

Đêm hôm đó, tất cả vừa ăn vừa uống, vui đùa rất tận hứng. Liêu Hiên bị kính một vòng rượu, trên đường đi về ký túc xá bắt đầu ngà ngà sắp say.

Ý chí mơ mơ màng màng, Liêu Hiên phát hiện một vấn đề có chút xúu nghiêm trọng.

Hắn hình như, thích nhóc tì Đinh Hiểu Bắc kia rồi.

Cái cậu nam sinh có chút ngớ ngẩn lại có chút xúu khả ái hát lạc điệu, mặt không biểu tình, nghiêm túc nói rằng “Em muốn hiến ái tâm” ấy.

* Quân Trung Lục Hoa : một bài hát lưu hành trong quân doanh của TQ

4. Chương 4: Hoàn Kết Thiên (1)

Part 15

Ngày 16 tháng 10 năm 2011, trường học hoàn thành việc di chuyển nhóm sinh viên năm tư cuối cùng. Tất cả sinh viên năm tư tốt nghiệp đều được chuyển đến đường Kinh Thủy, đi thể nghiệm sức hấp dẫn của sự “hồi tưởng” mà chỉ có giáo khu cũ mới có.

Số 11 đường Kinh Thủy, số 27 đường Mẫn An, hai giáo khu trọn vẹn kéo dài qua nửa thành phố, dù cho ngồi xe công cộng cũng phải một tiếng mười lăm phút đồng hồ.

Ngày chuyển đi đó Liêu Hiên bị mấy học đệ học muội nhiệt tâm vây quanh đi ra ngoài. Khi đi qua sân bóng rổ, Liêu Hiên liếc mắt nhìn thấy Đinh Hiểu Bắc mặc áo cổ tròn kẻ sọc đang đứng xa xa nhăm bóng vào rổ rồi giơ tay ném.

Quả bóng vẽ ra độ cong đẹp mắt trên không trung, sau đó bay thẳng, nện lên trên khung bóng. Đây là lần thứ 125 Đinh Hiểu Bắc thử vào rổ, không nhiều không ít, cậu ta cũng vừa vắn thất bại 125 lần.

Đinh Hiểu Bắc đứng nhìn ba giây đồng hồ, sau đó quay đầu đuổi theo nhặt quả bóng rổ đang nảy về.

Từ đầu đến cuối Đinh Hiểu Bắc không hề phát hiện Liêu Hiên ở cách đó không xa, cũng không nhìn thấy dáng vẻ người nọ giơ giơ tay rồi lại hậm hực buông xuống.

Việc học năm ba càng thêm gấp gáp, Đinh Hiểu Bắc ngụp lặn trong một đồng ký hiệu nguyên tố và thực nghiệm hóa học, giống một con cá mặt đơ bị mắc cạn.

Mà Liêu Hiên làm đại diện ưu tú của sinh viên tốt nghiệp, đã sớm bắt đầu công tác nghiên cứu khoa học cho luận văn tốt nghiệp, đưa bút như bay ở trong thư viện.

Từ cuối năm 2011 đến đầu năm 2012, đụng độ giữa Đinh Hiểu Bắc và Liêu Hiên trở nên càng ngày càng ít, càng ngày càng ít.

Thế nhưng thật kỳ quái. Liêu Hiên phát giác.

Khoảng cách không hề khiến hần dần quên lãng, ngược lại từng chút từng chút, đánh thức mỗi cái bội số nhớ nhung trong đầu óc Liêu Hiên.

Khi mọi người vui cười nói chuyện phiếm, Liêu Hiên toàn không cẩn thận nhớ tới một người khác, rõ ràng diện mạo rất khiến người ta yêu thích nhưng cứ thế mà trên mặt chưa từng có bất kì biểu tình gì.

Khi tụi năm tụi ba đi karaoke, Liêu Hiên bị kéo đi tham dự cũng sẽ không kèm được mỗi khi âm nhạc nhẹ nhàng hay sôi động vang lên, sẽ đột nhiên nhớ tới có một nam sinh hát Quân trung lục hoa hoàn toàn không theo nhạc điệu, nhưng trông thật sự nhập tâm.

Đinh Hiểu Bắc. Đinh Hiểu Bắc. Đinh Hiểu Bắc.

Cậu nhóc lớn Liêu Hiên hơn 20 tuổi với hai má nóng bừng, nghĩ, đó quả là cái tên dễ nghe.

Part 16

Tháng 3 năm 2012. Theo hiệp nghị giao lưu của trường học cùng một trường đại học ở nước Mỹ, trường đưa vài học sinh do Nhà nước đề cử đi tiến hành trao đổi học tập trong thời hạn hai tháng.

Là người nổi bật trong lớp sinh viên tốt nghiệp, Liêu Hiên tự nhiên cũng ở trong số đó.

Buổi chiều trước khi đi một ngày, Liêu Hiên vác cặp sách thật to, xuyên qua hơn phân nửa thành phố trở lại giáo khu ban đầu.

Đợi vài phút đồng hồ ngoài ký túc xá, Liêu Hiên liền nhìn thấy Đinh Hiểu Bắc mang dép lười xệt xệt đi xuống lầu.

Này. Liêu Hiên cười gọi một tiếng. Quả nhiên nhìn thấy Đinh Hiểu Bắc tròn mắt, có vẻ rất là ngoài ý muốn.

Rõ ràng trên mặt không có biểu tình gì, nhưng Liêu Hiên lại cảm thấy cậu bé này như vậy rất dễ thương, thế là nhin không được vô nhè nhẹ đầu đối phương, cười dịu dàng hơn bao giờ hết.

Gần đây thế nào? Liêu Hiên hỏi.

... Ừm, cũng không tệ lắm. Đinh Hiểu Bắc ngây sững trả lời như vậy.

Liêu Hiên cảm thấy có chút thất vọng, nhưng hần biết làm sao để che giấu loại tâm tình này vào nụ cười thích hợp.

Nghe nói cuối học kỳ trước em đề xuất đi Quý Châu tham gia hoạt động hỗ trợ dạy học của Đông Hương hành, thế nào, có thu hoạch gì không?

Đinh Hiểu Bắc nghiêng đầu suy nghĩ một chút, sau đó nghiêm túc trả lời: Trẻ con ở đó rất đáng yêu rất trong sáng cũng rất thích đọc sách. Lần này thời gian quá ngắn, sau này rảnh rỗi còn muốn đi rất nhiều lần.

Ừm. Liêu Hiên gật đầu.

Đinh Hiểu Bắc nhìn Liêu Hiên, có chút không rõ hần đột nhiên tới là muốn làm gì.

Liêu Hiên thoáng thờ dãi trong lòng, sau đó dỡ cặp sách bự chẳng phía sau xuống đưa cho Đinh Hiểu Bắc.

Chỗ này là một ít tài liệu chuyên ngành năm ba năm tư của anh, còn có một chút tư liệu phụ đạo ngoại khoá, để ở chỗ anh cũng là lãng phí, tặng cho em đây. Em chọn cái nào dùng được thì dùng, còn lại bán ném đều được.

Đình Hiểu Bắc vẫn là nhìn Liêu Hiên, không nói lấy cũng không nói không lấy.

Liêu Hiên đột nhiên có chút xấu hổ, ánh mắt nhẹ nhàng chuyển khỏi khuôn mặt của người đối diện.

À này, mai anh phải lên đường đi Mỹ rồi. Là đến một trường đại học của Mỹ tham gia trao đổi học tập, chắc khoảng hai tháng thì về. Hần nói.

Anh nghĩ rồi, nhất định trước khi đi phải đến tìm em một lần.

Liêu Hiên quay đầu qua, bình tĩnh nhìn vào đôi mắt rất đẹp của Đình Hiểu Bắc: Đình Hiểu Bắc, anh thích em.

Anh biết mình nói rất đường đột, nhưng có thể nhờ em trong thời gian hai tháng này nghiêm túc suy nghĩ một hồi hay không, có thể cùng anh hay không.

Part 17

Xe trường đi sân bay bảy giờ đúng hạn xuất phát. Sáng sớm sáu giờ bốn mươi lăm phút, Liêu Hiên lưng đeo ba lô cầm hành lý đi ra cửa ký túc xá, nhưng vô cùng kinh ngạc nhìn thấy có người đã đứng ở ngoài cửa.

Sáng sớm đầu xuân khí trời rất lạnh, Liêu Hiên nhìn thấy nam sinh mặc áo khoác vải bông dày dặn, trên cổ quần một cái khăn quàng cổ lông xù thật dài màu xám nhạt che nửa mặt, phía sau còn vác một cái ba lô to tướng.

Đình Hiểu Bắc nhìn thấy Liêu Hiên đi tới, thế là nhịp nhịp hai chân đã hơi đông cứng, đi tới trước mặt đối phương.

Sao em qua đây? Đến rồi sao không nói với anh một tiếng? Liêu Hiên hơi lo lắng nói.

Đình Hiểu Bắc cũng không tiếp lời, chỉ là lặng lẽ tháo cặp sách xuống, giống như trước đó Liêu Hiên đưa cho cậu ta vậy, hai tay nâng nó trả lại cho nguyên chủ.

Liêu Hiên còn chưa kịp mở miệng, chợt nghe thấy Đình Hiểu Bắc nói.

Sách học em giữ lại, ở đây có vài thứ đồ, em suy nghĩ một hồi, vẫn quyết định tặng chúng cho anh. Cứ xem như, xem như là quà tặng sắp chia tay em tặng anh nhé.

Ừm, được rồi. Còn có cái này ——

Đình Hiểu Bắc móc ra một cái mp3 nhỏ nhỏ từ trong túi áo, cả tai phone nữa, đặt vào lòng bàn tay Liêu Hiên.

Cậu ta nhìn mắt Liêu Hiên, nghiêm túc nói: Cái này cho anh. Chờ anh nghe xong rồi, lại nghiêm túc suy nghĩ lần nữa có thực sự muốn cùng em hay không.

Liêu Hiên cẩn thận nắm chặt đồ vật trong tay, sau đó gật đầu với Đình Hiểu Bắc một cái thật mạnh.

Liêu Hiên muốn cho Đình Hiểu Bắc một vòng tay thật chặt, nhưng cuối cùng vẫn là không làm gì cả.

5. Chương 5: Hoàn Kết Thiên (2)

Part 18

Liêu Hiên đã tưởng tượng vô số loại đồ vật có khả năng đặt trong ba lô, có lẽ là một cái tượng điêu khắc gỗ tinh xảo, có lẽ là một cái khung hình dễ thương, cũng có lẽ, là một bộ sách mà mình đã muốn từ rất lâu nhưng vẫn không mua được.

Liêu Hiên nghĩ các loại khả năng này nọ, nhưng không có một cái nào giống thứ đồ trước mắt, thứ khiến cho hắn vô cùng ngoài ý muốn và chấn động này.

Trong hộp giấy lập phương xếp đầy ắp một chồng bưu thiếp, còn có một cái đĩa được cẩn thận bao bọc bởi hộp nhựa trong suốt.

Liêu Hiên cơ hồ chỉ liếc mắt đã nhận ra, hình ảnh trên tấm bưu thiếp thứ nhất chính là áp-phích của bộ kịch truyền thanh đầu tiên mà hắn chủ đích.

Phông nền màu lam nhạt, chàng trai tuấn tú lưu luyến ôm nhau, đó là Liêu Hiên, cũng chính là Z tiên sinh, ra mắt lần đầu tiên trong vai chính một bộ kịch truyền thanh đam mỹ trường thiên và cũng là kinh điển nhất: “Thanh loan”.

Sau đó là tấm thứ hai, tấm thứ ba, tấm thứ tư...

Một xấp dày, không tấm nào trùng lặp, bao gồm tất cả các áp-phích kịch truyền thanh mà Z tiên sinh từng tham dự từ khi nhập quyển đến nay. Thậm chí có vài tên kịch mà chính Liêu Hiên cũng đã quên mất mình từng tham dự, vậy mà lại có người dùng phương thức của bản thân ghi nhớ từng cái một thay Z tiên sinh.

Thì ra em ấy biết mình là Z tiên sinh. Liêu Hiên nhích lại gần ghé dựa phía sau, thầm nghĩ.

Trong tai nhét dây phone, sau một khoảng trống lặng ngắt thật dài bắt đầu xuất hiện tiếng nói trong trẻo không có tình tự của một nam sinh.

Liêu Hiên cảm thấy tim đập rất nhanh, chính hắn cũng nói không rõ nguyên do.

Z tiên sinh.

Sau đó, hắn nghe nam sinh nhẹ nhàng gọi tên mình như vậy.

Z tiên sinh, có lẽ em gọi anh học trưởng thì tốt hơn, nhưng mà em vẫn là muốn gọi anh như thế một lần. Vốn là dự định viết bức thư, nhưng suy nghĩ một hồi vẫn quyết định thu một đoạn âm tần cho anh như thế này.

Em nghĩ trước khi nói những điều khác, một lần nữa nghiêm túc tự giới thiệu mình với anh.

Em gọi Đinh Hiểu Bắc, 21 tuổi, là sinh viên năm ba hệ vật liệu hóa học học viện hóa chất đại học Z. Ngoài trừ những điều anh đã biết ra, em vẫn còn một cái mã giáp từng dùng trên internet, gọi là Ngư Hoàn Thô Diện. Anh còn có ấn tượng không, về cái tên này ấy. Rất lâu trước đây em đã từng dùng tên này, làm một CV chẳng mấy hợp cách một thời gian trong vòng phối quyển. Lần đụng độ duy nhất mà chúng ta có, chính là trong “Trục dạ”, anh xứng Mộ Dung Yên, em xứng Thần Dạ.

Chắc anh đã nhớ ra, em chính là CV bởi vì đi cửa sau dựa vào quan hệ lấy được vai mà bị mọi người chán ghét cuối cùng không chịu trách nhiệm lùi quyển —— Ngư Hoàn Thô Diện.

Thật có lỗi, Z tiên sinh. Em thích anh, nhưng em nghĩ có lẽ em dùng sai phương thức rồi.

Anh có phải cảm thấy con người của em rất kỳ quái hay không, rõ ràng anh căn bản không biết CV Ngư Hoàn Thô Diện đó chính là Đinh Hiểu Bắc, nhưng em vẫn cảm thấy xấu hổ vô cùng, cảm thấy không mặt mũi gặp anh. Em đành nín cái gì mà đợi đến khi em cũng có 9000 fan thì sẽ thổ lộ tâm tư đó với anh, bây giờ xem ra quả thực nông cạn đến khiến người coi thường.

Nhưng dù là như vậy, em vẫn cảm thấy rất đau lòng. Cho nên em nghĩ nếu như em nói cho anh một chuyện, có thể nào thay đổi suy nghĩ của anh đối với Ngư Hoàn Thô Diện để rồi nhiều một chút thấu hiểu mà ít đi một chút chán ghét hay chẳng.

Ngay từ đầu nhập quyển quả thực là bởi vì anh, muốn đến càng gần anh một chút cho nên mới nhờ chị họ cũng cho em gia nhập xã đoàn, để em có cơ hội tham gia xứng kịch. Nhưng là sau đó tự em cũng dần dần bắt đầu thích xứng kịch. Em cảm thấy dùng giọng nói để diễn dịch những chuyện mà bản thân chưa từng trải qua là một việc rất kỳ diệu rất tuyệt vời.

Chẳng qua anh cũng nghe được rồi đấy, em căn bản không thích hợp làm một CV. Cũng khó trách nhiều người cảm thấy tức giận như vậy, nói em không biết xấu hổ, nói em đi cửa sau.

Kỳ thực em rất nỗ lực muốn cho giọng của mình trở nên có cảm tình một chút, có điều bởi vì cơ trên mặt không có cảm giác, cho nên có thể nào cũng không thể làm ra biểu tình sinh động để phát ra âm thanh dễ nghe được.

Um, không biết anh từng nghe một loại bệnh gọi là tê liệt thần kinh mặt hay chưa. Đương nhiên anh chưa từng nghe qua cũng không sao hết, bởi vì trước khi bị bệnh em cũng chưa từng nghe qua. Em là khi 17 tuổi đột nhiên bị, quên mất là bởi vì mùa đông năm ấy gió lạnh quá lớn hay là có nguyên nhân khác, tóm lại sau đó mặt sẽ không còn chút cảm giác nữa. Từ nhỏ em đã đặc biệt sợ thuốc đắng, còn muốn nôn, nhưng vì trị căn bệnh này tính ra em đã uống thảo dược tròn một năm, còn làm châm cứu thật lâu. Chẳng qua có lẽ là do vận khí của em khá tệ, lần qua lần lại lâu như vậy cũng không có hiệu quả khả quan gì, ngoại trừ không phát triển đến miệng méo mắt lé, thì những chỗ không tri giác vẫn là y như cũ. Nhưng em giờ đây chẳng muốn nghĩ nữa, từ từ sẽ đến đi, y học phát triển như thế, có lẽ nói không chừng ngày nào đó em sẽ gặp được thầy thuốc tốt thì sao.

Em một hơi nói nhiều như vậy, hẳn rất đáng nghi ngờ là đang lôi kéo lòng thương cảm. Nhưng những lời này đều là Ngư Hoàn Tho Diện muốn nói với Z tiên sinh, không phải Đinh Hiểu Bắc với Liêu Hiên.

Em bắt đầu từ học kỳ hai năm nhất đã thích anh, đến bây giờ cũng chừng hai năm thời gian rồi. Cho tới bây giờ không nghĩ tới có một ngày anh sẽ nói với em rằng anh cũng thích em. Bởi vì em cảm thấy em và anh quả thực là người ở hai thế giới, chính là loại khác biệt giữa cục gạch và hột xoàn đó. Cho nên khi nghe anh nói thích em em rất bất ngờ, em nghĩ nếu như trên mặt em có cảm giác anh nhất định có thể nhìn thấy dáng vẻ em mất chữ A miệng chữ O ngu ngốc khỏi nói. Nhưng mà mặt của em không hề có cảm giác, em cố dùng sức nâng lên, cơ thịt vẫn không nhúc nhích.

Bây giờ anh đã biết rõ tình huống của em rồi, là một đứa mặt than, còn đã từng phạm vào rất nhiều sai lầm.

Như thế em muốn hỏi anh, anh vẫn sẽ thích con người Đinh Hiểu Bắc này sao?

6. Chương 6: Hoàn Kết Thiên (3)

Part 19

Hơn hai tuần sau, Đinh Hiểu Bắc ngồi ở cuối lớp nhận được một phong thư phiêu dương quá hải. Chung quy chịu đựng đến tan học, Đinh Hiểu Bắc chạy nước rút về ký túc xá như một tuyển thủ chạy trăm mét, sau đó tìm đập thành thịch nằm sấp lên giường, cẩn cẩn thận thận mở ra phong thư màu lam nhạt.

Đinh Hiểu Bắc cho rằng sẽ nhìn thấy một phong thư viết gửi mình, nhưng mà bên trong lại chỉ có một tờ thông báo tìm người nhỏ nhỏ. Chữ viết bút máy màu xanh đen, nắn nót cẩn thận, viết rất là nghiêm túc.

Thông báo tìm người

Hiện nay có một cậu bé, vào ngày 21 tháng 9 năm 2011 đi mất khỏi vòng lộ, không có tin tức gì. Mong mọi người hảo tâm giúp đỡ, thông báo rộng rãi. Phía dưới kèm theo chi tiết đặc trưng của cậu:

1. Cậu bé tên Ngư Hoàn Tho Diện, nam, 21 tuổi, tháng 3 năm 2010 gia nhập tổ kịch truyền thanh Nguyên Thanh Nguyên Vị, cho đến khi mất tích là lúc tham dự phối âm được tổng cộng 6 bộ kịch truyền thanh tiếng Trung.
2. Cậu bé từng dùng ảnh chân dung vi bác là cây hạch Kiên Quả Tường cỡ lớn trong game Thực vật đại chiến cương thi, có hơn 300 fan, người chú ý đầu tiên gọi là Z tiên sinh.
3. Cậu bé đã từng là khách quen trong vi bác của Z tiên sinh, đoạt 307 lần số pha vi bác, phát 798 bình luận vi bác, trích dẫn vô số, không liệt kê từng cái.
4. Cậu bé đã thu thập tất cả áp-phích kịch truyền thanh của Z tiên sinh, cũng làm tất cả chúng thành bưu thiếp, sắp xếp ngay ngắn theo trình tự thời gian.
5. Cậu bé đã nghe tất cả kịch truyền thanh của Z tiên sinh, hợp lại tất cả ca khúc mà Z tiên sinh đã hát ghi thành một cái đĩa, làm vật sưu tầm quan trọng của mình.
6. Cậu bé không hiểu sao bị mắc một loại bệnh gọi là tê liệt thần kinh mặt, không thể cười to cũng không thể khóc lớn, cả năm chỉ có thể mặt không biểu tình.
7. Cậu bé có mái tóc mềm mại và đôi mắt trong sáng, thích động vật nhỏ, càng thích giúp đỡ người khác.

Chính nhân quân tử nếu như có gặp gỡ, làm ơn nhất định liên hệ với người mất của, chắc chắn có thâm tạ.

Mặt khác, nếu như phong thư này sau nhiều ngày qua tay nhiều người may mắn được cậu ta đọc, vậy thì tôi muốn, kể cho cậu một câu chuyện giản đơn. Chuyện về một con thỏ nhỏ đáng yêu, chúng ta tạm thời gọi nó là Quả Hạch Nhỏ.

Quả Hạch Nhỏ là một con thỏ đặc biệt đặc biệt khả ái, rất thiện lương cũng rất nhiệt tâm, mỗi ngày đều thích giúp đỡ người khác. Nó giúp dì nhím nhà hàng xóm vác trái cây, giúp chú mèo đốm sát vách vận chuyển lương thực, còn giúp chim yến nhỏ lạc đường trở về tổ của mình.

Mọi người đều rất thích Quả Hạch Nhỏ, tự nó cũng thấy rất vui vẻ rất hạnh phúc.

Có một ngày, Quả Hạch Nhỏ gặp được một con thỏ xám. Quả Hạch Nhỏ lập tức thích con thỏ xám kia, đặc biệt đặc biệt đặc biệt thích, cho nên Quả Hạch Nhỏ đơn thuần không kèm lòng được muốn đưa tất cả đồ tốt trên đời cho người nó thích.

Thế là một ngày nọ, Quả Hạch Nhỏ trộm một hạt quả nhà dì nhím, lấy một miếng lương thực nhà chú mèo đốm, còn trộm đi một chiếc lông chim xinh đẹp yến nhỏ đánh rơi, nó đóng gói tất cả những đồ tốt này lại và tặng cho thỏ xám.

Nhưng thỏ xám nhận được những thứ ấy lại không hề cảm kích Quả Hạch Nhỏ, mà ngược lại nó chỉ trích Quả Hạch Nhỏ không phải con thỏ tốt, cũng lạnh lùng đuổi Quả Hạch Nhỏ đi.

Sau đó a, mọi người đều biết được Quả Hạch Nhỏ trộm đồ, thế là có rất nhiều động vật nhỏ bắt đầu trách cứ nó, nói nó bụng dạ khó lường, nói nó không phải một con thỏ lương thiện.

Quả Hạch Nhỏ đau lòng lắm đau lòng lắm, thế là vào một buổi bình minh mùa đông, Quả Hạch Nhỏ lén thu dọn hành lý rời khỏi khu rừng lớn mà nó cư trú.

Lại sau đó a, thời gian dần dần trôi qua, mọi người dần dần quên mất Quả Hạch Nhỏ đã phạm lỗi, trái lại càng ngày càng nhớ mong Quả Hạch Nhỏ khả ái thiện lương hay giúp đỡ người khác. Mọi người rất cực thừa nhận, dù cho Quả Hạch Nhỏ bởi vì thích thỏ xám mà phạm sai lầm, nhưng nó vẫn là con thỏ tốt nhất tốt nhất trên thế giới.

Thế là mọi người cùng bắt đầu tìm kiếm thỏ nhỏ trong rừng, tìm rất lâu rất lâu, rốt cục có một ngày, có người tìm được nó, Quả Hạch Nhỏ gầy đi cũng đen đi rồi, nhưng mọi người chỉ liếc mắt đã nhận ra đó chính là Quả Hạch Nhỏ của họ.

Mọi người nói cho thỏ nhỏ, nó vẫn là Quả Hạch Nhỏ mà mọi người thích nhất nhất, hi vọng nó có thể tha thứ những chỉ trích do nhất thời xung động kia, cùng mọi người về nhà.

Kết cục câu chuyện tôi không rõ, nhưng tôi nghĩ, Quả Hạch Nhỏ thiện lương nhất định đã tha thứ mọi người, lại cùng mọi người vui vui vẻ vẻ sinh sống bên nhau.

Phía dưới thông báo tìm người, Liêu Hiên viết hai hàng chữ bằng bút lông màu lam:

Thế nào, cậu ấy đọc hiểu câu chuyện này chứ?

Còn nữa tôi muốn nói với cậu ấy, về vấn đề cậu ấy hỏi tôi, chờ khi tôi trở về tôi muốn chính miệng nói cho cậu ấy.

By: Z tiên sinh nhớ mong Quả Hạch Nhỏ

Ngày 26 tháng 3 năm 2012

7. Chương 7: Hoàn Kết Thiên (4)

Part 20

Cuối tháng tư, hoa anh đào trong vườn trường nở rộ hai bên con đường. Sáng sớm tối trường, một đường đi Đình Hiểu Bắc nhìn thấy rất nhiều cậu bé cô bé trẻ tuổi đứng dưới tàng cây hoa anh đào nở rộ chụp ảnh lưu niệm, khuôn mặt cười thật xán lạn.

Mỗi khi nhìn thấy có nam sinh hiếu động cố sức lắc cây hoa anh đào, Đình Hiểu Bắc sẽ bước đi thật nhanh, cúi đầu “vừa vạy” đi ngang qua dưới tàng cây. Những cánh hoa kia theo gió bay xuống trên người Đình Hiểu Bắc, mang theo hương thơm thoang thoảng ngập tràn, giống như một lần ôm ấp long trọng và ấm áp.

Loại hành vi này thật ấu trĩ, Đình Hiểu Bắc lặng lẽ tự mắng mình trong lòng, sau đó siết chặt cặp sách sau lưng vội vã bước đi xa.

Đầu tháng năm, có ca sĩ đồng quê nước Anh đường xa đến, đứng trên bục đánh đàn ghi-ta ngâm nga hát trong vườn trường. Dưới màn đêm đen, nhịp trống và tiếng vỗ tay, ánh đèn nhiều màu rực rỡ, trên đài nổi tiếp dưới đài thành một vùng biển hoa.

Àm ĩ thế này Đình Hiểu Bắc không quen, nhưng cậu ta vẫn đứng trong đám người, mặt không biểu tình nghiêm túc nghe cả một buổi tối.

Sau đó là ngày mười tháng năm, hai mươi, ba mươi.

Có lẽ bởi vì việc học gấp gáp, Đình Hiểu Bắc cảm thấy tháng năm này trôi qua thật dài đằng đẵng.

Chiều muộn ngày một tháng sáu, Đình Hiểu Bắc núp trong ký túc xá vừa ăn mì ăn liền, vừa xem bộ phim tên “Chuyện McDull”.

Đình Hiểu Bắc, dưới lầu có, khụ, có người tìm cậu. Xá hữu Lí Uy ôm bóng rổ đứng ngoài cửa, đầu toàn là mồ hôi, còn hơi thở dốc.

Đình Hiểu Bắc quay đầu, trong miệng còn nhét một miếng mì cuối cùng. Sau khi ngậy ra vài giây, cậu đứng lên khỏi ghế, mang đôi dép vào lệt xệt lệt xệt chạy xuống lầu.

Đình Hiểu Bắc rốt cục biết được nguyên nhân Lí Uy ngập ngừng, khi cậu ta nhìn thấy ngoài ký túc xá có đứng một con, ưm, con thỏ vô cùng tổ chảng.

Con thỏ nọ giơ tay lên, chỉ trong chớp lát, điện thoại di động của Đình Hiểu Bắc đổ chuông.

Giọng nói truyền ra từ trong tai nghe, cực kỳ giống đại thần mà Đình Hiểu Bắc thích rất nhiều năm —— Z tiên sinh.

Cậu nghe thấy hần nói:

Này, Quả Hạch Nhỏ, anh tới đón em về nhà.

————— End —————

8. Chương 8: Đặc Điểm Nho Nhỏ

Khoảng cách 9000 fan

Anh đứng ở trên đài, em vẫn luôn đang ngược nhìn,

dùng bề ngoài ngụy trang kiên cường

Giữa chúng ta, không tính xa, chẳng tính dài,

khoảng cách 9000 fan

Ngây ngốc kỳ vọng, được cùng với anh bay lên

Đằng sau thanh âm là ngụy trang,

nhân tâm che giấu là quật cường,

khoảng cách 9000 fan

Duy chỉ không thể dùng ngôn ngữ để nói hết đau lòng
Có chút số phận mà người không thể chống lại,
cửa sổ lau không sạch bụi phủ
Khẽ mấp máy khóe môi, bàng hoàng trước mắt,
khoảng cách 9000 fan
Vốn là tuổi trẻ khinh suất,
cuối cùng không đến địa lão thiên hoang
Khoảng cách 9000 fan,
anh đứng phía trước, nụ cười hào nhoáng
cách nhau thế nhưng đi chẳng qua
Nhân sinh vốn là mộng một hồi

9. Chương 9: Mê Người Tiểu Phiên Ngoại

Ngư Hoàn Thô Diện: Này, nếu như tương lai anh không đảm đương nổi công trình sư, cũng có thể suy nghĩ làm giữ trẻ thử xem.

Z tiên sinh: Ặc, ưm?

Ngư Hoàn Thô Diện (thoảng quay mặt quay): Mấy đứa nhỏ ở nhà trẻ có vẻ thích nghe kể chuyện cổ tích.

Z tiên sinh (ngây ra một đổi, sau đó cong khóe miệng): Vậy, em thích không?

Ngư Hoàn Thô Diện (45° ngưỡng vọng bầu trời): ...

Thật lâu thật lâu thật lâu sau đó —————

“Cuối cùng, hoàng tử và hoàng tử sống một cuộc sống hạnh phúc bên trong tòa thành.”

“...”

Chàng trai cất quyển truyện cổ tích đi, nhìn thấy người bên cạnh đã nhắm mắt lại, rơi vào mộng đẹp thơm ngọt.

“Ngủ ngon, ngày mai gặp.” Hắn nhẹ nhàng nói như vậy.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khoang-cach-9000-fan>